ga ni kowmaste kiñni ſidduda, kui ta agga ſedda woib kañnatada. Sepeäle peab ta wärskid sare-kored wõtma, neid kiwwiga purruks peksma, ja neid selle kohha ümber pannema ja nurtsoga kinni sidduma. Kui seäl ei olle sare-puud liggimail, siis pango ta wärsket mulda, mis ta üllestaewab, selle kohha ümber. Nüüd peab ta koio minnema, sare kored wee sees kuppatama, ja sedda wet sojalt joma. Pärraſt peab ta terrawa noa otsaga sedda hawa suremaks teggema, ja kuppoſarwega werd seält seest wälja tombama. Pärraſt woiab ta sedda kohta sütte-tullepaistel poom-õlliga, ja panneb jälle sare lehhed ja kored selle ümber. Kui ta ei woi kuppo sarwe leida, siis peab ta monikord püssi-rohto selle hawa peäl laskma pölleda, ja aiati üht lussika täit poom-õlli sisse wõtma. Kui ta sel wisil selle hawaga on teinud, siis woib ta sedda paela ehk nõri jälle lahti tehha.

wessi werrest lahkub, nenda kui se suisel aial pima jures sünnib. Siis waſt õige surm tulleb. — Nore rahwa jures se sünnib saggedaminne, kui wanna rahwa jures et nemmad peält näitwad, kui ollekſid nemmad surnud, ehk nemmad kül weel ellawad. Siiski on ükskord ühhes küllas saksamaal üks 70 aastane naene jälle üllesärkand, kui ta jo olli pestud ja surno rides. Temma wäimees tahtis ühhe nabri naesega tedda sängist wälja tõsta. Siis ütles nabri naene, et ta piddi surno suurt warwast näppistama: sest temmal olli se rummal ebba uſk, et siis surnud ei hakka koddo käima. Ehk nüüd kül ükski surnud, kui ta õiete surnud ja maetud on, ei woi jälle taggasi tulla; siis teggi se mees ommeti, mis na ri naene käskis. Ja watq! mis sündis? Se wanna eit ärkas ülles ja sirutas ommad käed omma wäimehhe pole: ja se mehhike ehmaras ni wägga, et ta pea olleks otseti mah-

Eesti ja Rahwa Kalender 1793, lk. 16